

Jørgen Moe

Vor barn-dømer et dei- ligt je-ven - tyr med

blan - ke gull-slott i de dun-kele skø-ve, med

sa - re - røs - ter dybt fra fjed og vo - ve, med

sjæl og tæn - ge hos hvert mar - kens dyr - hvor

sterke - kens dra - ger tryk - le bund - ne so - ver, mens

eng - le mik - ke fra de rød - de sky'r. Hver

Jeg har nøglen
s. 2

JEG HAR NØGLEN

av Jørgen Moe (1840)

Vor barndom er et deiligt eventyr
med blanke guldslet i de dunkle skove,
med sære røster dybt fra fjeld og vove,
med sjæl og tunge hos hvert markens dyr -
hvor skrækkens drager, tryllebundne, sove,
mens engle nikke fra de røde sky'r.
Hvor underligt, at barnets lille hjerte
kan høre altings fryd og altings smerte!

Men ak, det eventyr - hvor det er kort!
og tomhed følger på den friske spænding;
vel stræber man ved slidte minders vending
at lyve for sig selv: "Det fløi ei bort",
Vel kommer fra hint land en øm udsending
med elskovs roser, med lidt smukt og stort -
men ak, momentvis kun - vi kan ei negte,
hin helhed er forbi, den friske, ægte.

Hvor længselshed jeg brænder! Skal min ild
fortære mig med mine bedste kræfter?
Hvad åbner porten til mit første smil,
min første gråd? Jeg higer så derefter!
Tak! jeg har nøglen - nu afsted med il,
med alvor jeg på målet blikket hefter:
Ja, gjenfødt skal mig underlandet stige
af hjertets dyb som nådens skjønne rige!